

Ochrana průmyslového vlastnictví a mezinárodní právo

Cílem diplomové práce na téma “Ochrana průmyslového vlastnictví a mezinárodní právo” bylo popsat a zanalyzovat ochranu průmyslového vlastnictví z hlediska mezinárodního práva. Práce obsahuje devět kapitol včetně úvodu a závěru, v nichž se zaměřuje na problematiku mezinárodněprávní ochrany průmyslového vlastnictví, zejména na koncepci, historický vývoj, jakož i současné systémy této ochrany, zejména pak na její silné a slabé stránky.

V první řadě se práce zaměřuje na definici pojmu “průmyslové vlastnictví”. “Průmyslové vlastnictví” je poměrně komplikovaným právním institutem, neboť v současné době neexistuje žádná právní definice tohoto pojmu. Jak vyplývá zejména z mezinárodních smluv uzavřených na poli ochrany průmyslového vlastnictví, obecná definice je v tomto případě nahrazena výčtem jednotlivých předmětů průmyslového vlastnictví, které jsou do tohoto pojmu zahrnovány. Tato část práce je pak uzavřena konstatováním, že vzhledem k technickému rozvoji a s tím souvisejícím vývojem obsahu pojmu průmyslové vlastnictví by jakákoli právní definice průmyslové vlastnictví zřejmě velmi rychle zastarala, což je jeden z důvodů, pro který nebyla doposud žádná taková definice přijata a pro který není její přijetí ani žádoucí.

Práce je dále zaměřena na vymezení základní koncepce mezinárodněprávní ochrany průmyslového vlastnictví. Koncepce ochrany průmyslového vlastnictví je obecně založena na kombinaci několika faktorů: specifické vlastnosti nehmotných statků tvořících průmyslové vlastnictví, které umožňuje jeho užití (resp. zneužití) kdekoli a kýmkoli (tzv. potenciální ubiquita), potřebě motivace k vytváření průmyslového vlastnictví podporujícího technický, hospodářský a kulturní rozvoj společnosti a zájmu společnosti na přístupu k takovým výsledkům lidské duševní činnosti. Ochrana průmyslového vlastnictví je ochranou právní (když faktická není vzhledem k nehmotné substanci možná), založenou na registračním principu, tj. pouze řádná registrace ve veřejném rejstříku zajišťuje majitelům jednotlivým předmětů průmyslového vlastnictví řádnou právní ochranu.

S ohledem na téma je práce v další části zaměřena speciálně na existující mezinárodní či regionální systémy mezinárodněprávní ochrany průmyslového vlastnictví, a to jak obecně, tak pokud jde o ochranu jednotlivých předmětů průmyslového vlastnictví, když právě mezinárodněprávní ochrana průmyslového vlastnictví je dnes vzhledem k stále se rozšiřujícím možnostem mezinárodního obchodu a používání komunikačních prostředků, zejména přístupu k internetu, stále aktuálnější. V práci jsou pak obsaženy závěry, že mezinárodní, resp. regionální systémy udělování ochrany jednotlivým předmětům průmyslového vlastnictví jsou velmi dobře propracovány, nicméně je navrhováno jednak zkrácení lhůt pro udělovací řízení a jednak přijetí takových opatření, aby námitky proti udělení ochrany bylo možné vznášet až na výjimky pokud možno ještě před jejím udělením.

V závěru je práce pak zaměřena na problematiku vymahatelnosti práv z řádně udělené mezinárodněprávní ochrany průmyslového vlastnictví. Jakkoli jsou systémy udělování mezinárodněprávní ochrany průmyslového vlastnictví důsledně propracovány, současný systém vymahatelnosti takto udělených práv, založený na nutnosti zahájit různá řízení u jednotlivých národních soudů s rozdílnými procesními lhůtami a požadavky, není dostatečný, neboť vede ke zvyšování nákladů oprávněných osob potřebných k vynaložení na ochranu jejich práv, k dlouhodobým soudním řízením s nejistým výsledkem, resp. dokonce k možnosti vydávání rozdílných rozhodnutí v totožných věcech. V závěru práce je proto navrhováno zavedení jednotné soudní struktury v rámci jednotlivých systémů ochrany, která by ke zlepšení vymahatelnosti práv z průmyslového vlastnictví přispěla.